

Biblický projekt

Anthony Buzzard

"Aby **Abrahamovo požehnání** přišlo k pohanům skrze Ježíše Krista." (Gal. 3:14).

"Kéž Bůh dá tobě a tvým potomkům **Abrahamovo požehnání**, abys mohl získat do vlastnictví **zemi**, kde nyní žiješ jako cizinec, **zemi**, kterou Bůh dal Abrahamovi." (Gen. 28:4).

Ti, kdo s jistotou tvrdí, "co říká Bible", často přehlížejí své předsudky, které si k biblickému textu přinesli. James Dunn skvěle poukazuje na to, že chceme-li číst Bibli inteligentně, musíme vážně počítat se "samozřejmostmi" autora i adresátů. Pokud si moderní čtenář není vědom těchto sidlených představ a obav (nebo s nimi nesouhlasí), není možné slyšet text tak, jak jej autor zamýšlel vnímat (a jak předpokládal, že bude vnímán). V tomto případě (Římanům, i když tento princip platí pro jakoukoli část Nového zákona) **"je hlavní součástí tohoto kontextu sebepojetí Židů a judaismu v prvním století....** Protože většina křesťanských dějin a vzdělanosti se **k němu** bohužel **stavěla nesympaticky, ne-li přímo nepřátelsky**, bylo správné ocenění Pavla [nebo Ježíše] v jeho interakci s tímto sebepochopením prakticky nemožné."¹ Nemělo by nám uniknout úžasné zjištění, že "většina křesťanských dějin a vzdělanosti se k židovství Bible stavěla vyloženě nepřátelsky"! Zdá se, že by byl na místě nový přístup. Právě ten se vám pokouší nabídnout tento časopis.

Toto selhání v orientaci k základním tématům Nového zákona je příčinou naprostého zmatku, který panuje v otázce, co je křesťanství. Bohužel mnoho lidí, kteří přistupují k Bibli, si k ní přináší vrozenou antipatii k židovství, které je v křesťanských dokumentech obsaženo. Světlo přijde, až si nejprve uvědomíme, že pohané "ztroskotali" ve snaze pochopit Ježíše a apoštoly kvůli nehebrejskému souboru předpokladů, z nichž vycházíme. Bible je odsuzuje jako "tradice naučené srdcem", avšak nebiblické!

¹ *Commentary on Romans 9-16*, Word Books, 1988, p. xv, emphasis added.

Začněme raději hlavním předpokladem, který čerpáme ze Starého zákona: Bůh spolupracuje se svým lidem na vytvoření světa, ve kterém bude vládnout spravedlnost a mír. (Iz. 2:1-4). Abrahamovi je země (a svět, Řím 4:13) přislíbena navždy (Gn 13:14-15; 15:7-8; 17:8) - **i když ji ještě nezdedil** (Sk 7:5; Heb 11:8, 9, 13, 39). Davidovi (2 Sam 7:13-16) byl zaručen příslib trvalé dynastie s Mesiášem, který bude vládnout Izraeli a světu (i když se to dosud nikdy neuskutečnilo). Anděl prohlašuje, že Mariin syn je předurčen k tomu, aby převzal "trůn svého otce Davida a vládl nad domem Jákobovým navěky" (Lk 1:32). Žádný slib nemůže být výstižnější než toto prosté shrnutí národních nadějí Izraele, které se přímo opírá o dědictví, jež obdržel z hebrejských Písem a spojuje přísliby dané Abrahamovi a Davidovi (Lk 1:55, 69, 73). Velké přísliby země a králování (Gn 12:1-5; 13:14-17; 15:18; 17:8; 2 Sam 7:12-16) se sbíhají v Ježíši jako Mesiáši, králi Izraele (Jan 1:41, 49; Lk 2:11: "Mesiáš pán"). K naplnění obou částí slibu dojde, až se Ježíš vrátí, aby na zemi zřídil své království a přijal mírné, aby vládl s ním. (Mat 5:5; Zj 5:10; 3:21; 2:26; 20:1-6, atd).

Daniel 7

Kromě těchto základních kamenů křesťanství nám Daniel jako celek, a zejména jeho sedmá kapitola, poskytuje neocenitelný plán pro novozákonní příběh. Obraz není těžké pochopit. Nepřátelské mocnosti vrcholící v konečném Antikristu budou nadále pronásledovat a sužovat svaté Nejvyššího. (Dan. 7:8, 19-21). Tito svatí však budou obhájeni. Přijde čas, kdy svatí obdrží celosvětové Boží království a všechny národy a lidé budou svatým sloužit a poslouchat je. (Dan. 7:18, 22, 27). Na pozadí tohoto Božího plánu v dějinách se odehrává novozákonní drama. Pokud nebudeme

brát v úvahu mesiášské předpoklady novozákon-
ních autorů, založené na smlouvě uzavřené s Ab-
rahamem a Davidem, riskujeme, že si budeme
vymýšlet falešný příběh, k němuž přidáme Kris-
tovo jméno, ale který by Ježíš neuznal jako věro-
hodný.

Ježíš do tohoto obrazu zcela zjevně zapadá, když
se objevuje jako Syn člověka, předpovězená me-
siášská postava z Daniela 7:13, která je indivi-
duální lidskou bytostí zastupující sbor svatých,
těch, kteří jsou předurčeni k tomu, aby vládli svě-
tu. (Dan. 7:18, 22, 27). Celý Nový zákon, který
je zakořeněn v zaslíbení Daniela 7, je zaměřen na
budoucí oslavu triumfu svatých v obnovené zemi
("království **pod** celým nebem", Dan 7:27). Ježíš
shrnuje příslib slavné budoucnosti, když hlásá
evangelium o Božím království (Luk 4:43; Mat 4:
17; 9:35; viz též Skutky 8:12; 19:8; 20:25; 28:23,
31).

Nový zákon popisuje kariéru "hlavního svatého"
("svatého"), Mesiáše, který kolem sebe shromaž-
ďuje okruh učedníků-přátel. Společně ohlašují
příchod Království tváří v tvář ostrému odporu
převážně ze strany zavedeného náboženství.
Ostatní vládcí však nejsou o nic přátelštější. Stá-
vající vládní systémy nechtějí ustoupit vládě Me-
siáše a jeho následovníků. Téma utrpení s ohle-
dem na budoucí slávu prostupuje celým Novým
zákonem: "**Skrze mnohá soužení je nám souse-
no vejít do Božího království**" (Skutky 14:22).
"Pokud s ním budeme trpět, staneme se s ním i
králi" (2 Tim 2:12). Svatí musí podle plánu stano-
veného v Danielovi 7 očekávat pronásledování, a
to až k smrti ("někteří jsou umučeni", Luk 21:16).
"Roh [antikrist] vede válku se svatými a přemáhá
je". (Dan. 7:21). Kniha Zjevení je výstižným shr-
nutím mesiášského příběhu, který vrcholí nasto-
lením Mesiášova království na zemi (Zj 2:26-27;
3:21; 5:10, 20:4, etc.).

Utrpení před triumfem při Kristově příchodu se
odráží ve zkušenosti Ježíše a vedoucích předsta-
vitelů prvotní církve. Jsou připraveni snášet po-
tupu a hanbu z rukou nepřátelských autorit s ohle-

dem na slavnou vyhlídku, že budou ospravedl-
něni, **až se Mesiáš vrátí, aby vládl**: "Copak ne-
víte, že svatí budou spravovat svět?" volá povz-
budivě Pavel, když pobízí jednotku vpřed. "A jest-
liže svět má přejít pod vaši správu..." (1 Kor 6:2,
Moffat). "Nespravedliví však Boží království ne-
zdědí" (1 Kor 6:9). To je strašlivý trest, který če-
ká na učedníka, jenž ve zkoušce selže. "Obydlená
země budoucnosti byla podřízena svatým", je jas-
né poselství Heb. 2:5. O tom je evangelium (Heb
2:2-4). Svatí by v žádném případě neměli přijít o
svůj úděl (Heb 2:1). Nyní se mají chovat způso-
bem, který odpovídá jejich pozvání do královské-
ho stavu, nebo jak říká Pavel: "Choďte hodni Bo-
ha, který vás povolává do svého Království a slá-
vy". (1 Tes 2:12).

Napříč evangeliem se objevují záblesky zářivé,
skvělé budoucnosti, která byla učedníkům zaru-
čena. "Až bude svět znovuzrozen," říká Ježíš, "až
Syn člověka usedne na svůj trůn slávy, usednete i
vy, kteří jste mě následovali v mých zkouškách,
na trůny, abyste vládli nad [obnovenými] kmeny
Izraele" (Mt 19:28). "Jako můj Otec uzavřel
smlouvu o království pro mě, tak i já uzavírám
smlouvu o království pro vás, abyste jedli a pili u
mého stolu a usedli na trůny a vládli dvanácti
kmenům Izraele" (Luk 22:29-30). Jakub a Jan,
synové Zebedeovi a Ježíšovi bratřenci, poznávají
povahu Království jako skutečné vlády, když dou-
fají v přední místa v Království (Mk 10:35-40; Mt
20:20-23). Ježíš je neodrazuje od víry v Království
ani je nekárá za to, že špatně chápou budoucí vlá-
du a skutečnost odpovědnosti v ní! Pouze je varu-
je (opět s ohledem na Dan 7), že tyto úřady budou
získány za cenu služby a hořkého kalicha utrpení.

Ve Zjevení drama vrcholí. Moc Antikrista-Šelmy
je v plné síle. Beránek si však koupil svaté ze
všech národů (nejen ze Židů) a vytvořil z nich
skupinu královských kněží (podle původního
smluvního slibu v Ex 19:6). "Budou vládnout ja-
ko králové na zemi" (Zj 5:10). Stejně vzrušující té-
ma se znovu objevuje ve Zjevení 20:1-6. Ani smrt
z rukou Antikrista nemůže zabránit pozeňané
vládě svatých. Ti po setnutí hlavy znovu ožívají

při vzkříšení a "začínají vládnout s Kristem po tisíc let", zatímco ostatní mrtví, všichni ti, kteří nebyli křesťany, zůstávají v hrobech (Zj 20:5), aby čekali na druhé vzkříšení (Zj 20:12).

Téma královské hodnosti a raketového vzestupu ke slávě a nesmrtelnosti při prvním vzkříšení je hnacím motorem Nového zákona a je příčinou jeho nezadržitelného vzrušení. Toto nadšení bylo utlumeno velmi nešťastnou náhradou odtělesněním v nebi po smrti jako křesťanskou perspektivou (hraní na harfy na oblacích!). Pokud mohou křesťané očekávat právě toto, pak neexistuje žádná naděje pro zemi, žádná vyhlídka na to, že národy budou někdy kovat své meče do zemědělských nástrojů (Iz 2:1-4), a žádná naděje na to, že budou vládnout s Kristem v nové společnosti budoucího Království.

Není divu, že Ježíš soustředil **celé své evangelijní poselství na téma Božího království**. Jeho posláním bylo zvěstovat Království (Luk 4:43). Podobně Pavel shrnuje celou svou službu jako "**hlásání Království**" (Skutky 20:25). Poselství se nezměnilo. Pohanské filozofie a ideologie však nadále zamlžují davidovsko-mesiášskou víru Ježíše

a prvotní církve. Nicméně volání evangelia o Království stále zaznívá a vyzývá každého, kdo chce, aby se připravil na výsadu vládnout s Ježíšem v Království. "Utrpení nynějšího času [předvídané v programu uvedeném v Dan 7] není hodno srovnání" se slávou Království, které se "zjeví **na** nás". Svátý je v Bibli ten, komu bylo určeno vládnout s Mesiášem - což je úžasný úděl stanovený v Danielovi 7 jako vyvrcholení všech starozákonních slibů.

Zkuste si znovu přečíst Nový zákon s ohledem na tento královský motiv a vyprávění a uvidíte, jak před vámi ožije. Bůh je jedna jediná osoba (Dt 6:4; Mk 12:29-34; Jan 17:3). Ježíš je Mesiáš, Boží Syn (Mt 16:16; Lk 1:35). Evangelium je o Božím království a o Ježíši (Sk 8:12; Lk 4:43; Sk 19:8; 28:23, 31). Křesťané jsou zváni, aby vládli s Mesiášem v nadcházejícím Království. Je jim určeno, aby zdělili zemi a svět (Mt 5:5; 1 Tes 2:12; Řím 4:13). Obrácení byli pokřtěni ve vodě, když obdrželi toto poznání těchto základních stavebních kamenů víry (Sk 8:12). Tyto informace nám pomohou zabránit tomu, abychom do studia Písma vnášeli své vlastní vymyšlené, ale falešné předsudky. □